

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ανθολόγηση-Επιμέλεια: ABEL DEBRITTO

Μετάφραση: ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΜΠΡΑΚΟΣ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονοι Κλασικοί – 38

Τσαρλς Μπουκόβσκι, *Για τον έρωτα*

Charles Bukowski, *On Love*

Υπεύθυνη έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

Μετάφραση: Γιώργος Λαμπράκος

Επιμέλεια-διόρθωση: Ευτυχία Παναγιώτου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Linda Lee Bukowski, 2016

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Α.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Harper Collins,

Νέα Υόρκη, 2016

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Δεκέμβριος 2018

Κ.Ε.Τ. Α942 Κ.Ε.Π. 799/18 ISBN 978-960-16-7590-9

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΛΑΣΙΚΟΙ

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Περιεχόμενα

δικιά μου	13
στάση	14
τη μέρα που πέταξα τα λεφτά απ' το παράθυρο	16
γεύομαι τις στάχτες του θανάτου σου	19
ο έρωτας είναι ένα ξεσκισμένο κομμάτι χαρτί	20
στην πουτάνα που πήρε τα ποιήματά μου	21
παπούτσια	22
κάτι πραγματικό, μια καλή γυναίκα	23
one night stand	25
η βλάβη της λήξης	27
ο έρωτας είναι μια μορφή εγωισμού	28
για την Τζέιν: με όλη μου την αγάπη, που δεν ήταν αρκετή	30
για την Τζέιν	32
ειδοποίηση	34
ο πραγματικός μου έρωτας στην Αθήνα	35
κοιμισμένη γυναίκα	38
εδώ πάρτι – πολυβόλα, άρματα, στρατός που πολεμά ανθρώπους στις στέγες	40
για τους 18 μήνες της Μαρίνας Λουίζας	45
ποίημα για την κόρη μου	47
απάντηση σ' ένα σημείωμα που βρέθηκε στο γραμματοκιβώτιο	50
όλη μου η αγάπη πηγαίνει σ' εκείνη (για την Α. Μ.)	52
μια απάντηση σε μια δήθεν κριτικό	54
το ντους	55
2 γαρίφαλα	57
έχεις φιλήσει ποτέ πάνθηρα;	58

το καλύτερο ερωτικό ποίημα που μπορώ να γράψω αυτή τη στιγμή	60
γαμώντας	63
καυτή	65
γελούσε, έλαμπε, τραγουδούσε	68
επίσκεψη στο Βένις	70
ερωτικό ποίημα προς τη Μαρίνα	72
ακούω ανθρώπινες ζωές να γίνονται κομμάτια	74
για εκείνες τις 3	76
μπλου μουν, ω μπλουουου μουουου πόσο σε λατρεύω!	78
ο πρώτος έρωτας	79
έρωτας	82
ξαναμμένα από έρωτα (για τη Ν. Γ.)	92
ένα ερωτικό ποίημα για όλες τις γυναίκες που έχω γνωρίσει γεγονός	94 97
ένα για τον λούστρο	98
ποιος στον διάολο είναι ο Τομ Τζόουνς;	102
καθισμένοι πλάι σε μια καντίνα με σάντουιτς λίγο έξω απ' τον αυτοκινητόδρομο	104
ένας ορισμός	106
ένα σημείωμα αποδοχής	110
το τέλος μιας σύντομης σχέσης	113
ένα για την παλιοστραβοδόντα	116
προσευχή για μια πόρνη με κακό καιρό	118
έκανα ένα λάθος	121
η δίμετρη θεά (για τη Σ. Ντ.)	123
ήσυχες καθαρές κοπέλες με καρό φορέματα	126
απόψε	128
ειρηνικό τηλέφωνο	129
καμπούρης	131
γοργόνα	133
ναι	134

2η οδός, κοντά στο Χόλλιστερ, στη Σάντα Μόνικα	137
πετώντας τον δονητή στα σκουπίδια.	138
ένα μέρος ν' αράζει	141
νευράκια νευράκια;	144
για τη μικρή.	146
γεια σου, Μπάρμπαρα	148
Κάρσον ΜακΚάλλερς	152
Τζέιν και Ντρολ	154
τα βρίσκουμε	156
μια χαρά ήταν.	158
οι τοίχοι μου του έρωτα	161
επικήδειος για μια γαμάτη κυρία	163
αγάπη	165
επικήδειος	167
πριν από 40 χρόνια σ' εκείνο το δωμάτιο ξενοδοχείου	170
ένας μάγος, έφυγε	176
καμία τύχη.	180
ερωτικό ποίημα για μια στριπτιζέζ	182
έρωτας λιωμένος σαν νεκρή μύγα	184
παπούτσια	191
κατεβασμένο στόρι	192
νεραγκούλες και καφασωτά	196
να στρίψει.	201
ω, ήμουν ένας γυναικάς!	203
ερωτικό ποίημα	208
ένα σκυλί	209
ο δυνατός άντρας.	212
το γαλαζοπούλι.	218
η μοδίστρα	220
εξομολογήσεις	223
<i>Πηγές</i>	<i>225</i>
<i>Ευχαριστίες</i>	<i>235</i>

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Τα σκίτσα και οι λεζάντες τους, που συνοδεύουν ορισμένα ποιήματα της έκδοσης αυτής, είναι του Τσαρλς Μπουκόβσκι και προέρχονται από τα δακτυλόγραφα των συγκεκριμένων ποιημάτων που υπέβαλλε ο Μπουκόβσκι προς δημοσίευση (βλ., εδώ, πιο κάτω, σελ. 223).

δικιά μου

Ξαπλώνει σαν βόδι.
Νιώθω το τεράστιο άδειο βουνό
στο κεφάλι της
μα είναι ζωντανή. Χασμουριέται και
ξύνει τη μύτη της και
ανεβάζει τα σκεπάσματα.
Θα τη φιλήσω σε λίγο για καληνύχτα
και θα κοιμηθούμε.
Και πέρα μακριά είναι η Σκοτία
και κάτω απ' το έδαφος
τρέχουν τρωκτικά.
Ακούω μηχανές μες στη νύχτα
κι ένα λευκό χέρι στροβιλίζεται
στον ουρανό:
καληνύχτα, αγαπημένη, καληνύχτα.

στάση

Κάνοντας έρωτα στον ήλιο, στον πρωινό ήλιο
στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου
πάνω απ' το σοκάκι
όπου οι φτωχοί σκαλίζουν για μπουκάλια·
κάνοντας έρωτα στον ήλιο,
κάνοντας έρωτα πάνω σ' ένα χαλί πιο κόκκινο
 απ' το αίμα μας,
κάνοντας έρωτα την ώρα που τ' αγόρια πουλάνε πρωτοσέλιδα
και Κάντιλακ,
κάνοντας έρωτα πλάι σε μια φωτογραφία του Παρισιού
κι ένα ανοιχτό πακέτο Τσέστερφιλντς,
κάνοντας έρωτα την ώρα που άλλοι άντρες –καημένα
κορόιδα–
δουλεύουν.

Εκείνη τη στιγμή – σ' αυτό το...
ίσως πάνε χρόνια με τον τρόπο που μετράνε,
μα στο μυαλό μου είναι μονάχα μία πρόταση–
υπάρχουν τόσες μέρες
όπου η ζωή σταματά και κάνει στην άκρη και κάθεσαι
και περιμένει σαν το τρένο στις γραμμές.
Περνώ απ' το ξενοδοχείο στις 8
και στις 5' στα σοκάκια έχει γάτες
και μπουκάλια και αλήτες,
και κοιτάζω ψηλά στο παράθυρο και σκέφτομαι,
δεν ξέρω πια πού είσαι,

και συνεχίζω τον δρόμο μου κι αναρωτιέμαι πού
πηγαίνει η ζωή
όταν σταματά.

τη μέρα που πέταξα τα λεφτά απ' το παράθυρο

και είπα, πάρε τις πλούσιες θείες και τους θείους σου
και τους παππούδες και τους πατεράδες σου
κι όλο το κωλοπετρέλαιό τους
και τις εφτά λίμνες τους
και τη γαλοπούλα τους
και το βουβάλι
κι όλη την πολιτεία του Τέξας,
θέλω να πω, τις κραυγές που βγάζεις σαν καρακάξα
και τις παραθαλάσσιες βόλτες σου τα σαββατόβραδα
και την ασήμαντη βιβλιοθήκη σου
και τους διεφθαρμένους συμβούλους σου
και τους πούστηδες καλλιτέχνες σου –
πάρ' τα όλα αυτά
και την εβδομαδιαία εφημερίδα σου
και τις περίφημες εκρήξεις σου
και τις βρομερές περιόδους σου
κι όλες τις φωνακλούδες γάτες σου
και τη συνδρομή σου στο *Life*
και βάλ' τα εκεί που ξέρεις, μωρό μου,
βάλ' τα εκεί που ξέρεις.

μπορώ να ξαναπιάσω την αξίνα και το τσεκούρι (νομίζω)
και μπορώ να μαζέψω
25 δολάρια από μια κούρσα τεσσάρων γύρων (ίσως)
βέβαια, είμαι 38
μα με λίγη βαφή μπορώ ν' αφαιρέσω το γκρι

απ' τα μαλλιά μου
και μπορώ ακόμα να γράφω ποιήματα (καμιά φορά),
αυτό μην το ξεχνάς, ακόμα
κι όταν δεν αποδίδουν,
είναι καλύτερα απ' το να περιμένω τον θάνατο και το πετρέλαιο
και να σκοτώνω γαλοπούλες
και να περιμένω τον κόσμο
να πάρει μπρος.

έγινε, αλήτη, είπε,
ξεκουπίσου.

τι; είπα.

ξεκουπίσου. αυτό είναι το τελευταίο σου
ξέσπασμα.
βαρέθηκα τα διαολεμένα σου ξεσπάσματα:
πάντα το παίζεις σαν κάποιος
χαρακτήρας
σε θεατρικό του Ο'Νιλ.

μα εγώ διαφέρω, μωρό μου,
δεν μπορώ να κάνω
αλλιώς.

εσύ διαφέρεις, ναι καλά!
Θεέ μου, πόσο διαφέρεις!
μη βαρέσεις
την πόρτα
όταν φύγεις.

μα, μωρό μου, αγαπώ τα
λεφτά σου!

δεν είπες ούτε μία φορά
πως αγαπάς εμένα!

τι θες,
έναν ψεύτη ή έναν
εραστή;

δεν είσαι τίποτα απ' τα δύο! έξω, αλήτη,
έξω!

...μα μωρό μου!

γόρνα πίσω στον Ο'Νιλ!

πήγα στην πόρτα,
την έκλεισα μαλακά και πήρα δρόμο,
όσο σκεφτόμουν: το μόνο που θέλουν
είναι έναν ξύλινο Ινδιάνο
να λέει ναι και όχι
και να στέκει πάνω απ' τη φωτιά και

να μην τα κάνει όλα πουτάννα·
σύντομα όμως
θα γεράσεις, μικρέ:
την επόμενη φορά μην τα βγάλεις
όλα
στη φόρα.

γεύομαι τις στάχτες του θανάτου σου

τα άνθη δονούνται
ξαφνικά νερό
κάτω στο μανίκι μου,
ξαφνικά νερό
κρύο και καθαρό
όπως το χιόνι –
όπως τα κοφτερά κοτσάνια
σπαθιά
που μπήγονται
στο στήθος σου
κι οι τρυφεροί άγριοι
βράχοι
που κατρακυλούν
και
μας κλειδώνουν μέσα.

ο έρωτας είναι ένα ξεσκισμένο κομμάτι χαρτί

όλη η μπίρα ήταν δηλητηριασμένη, και πάει ο καπετάνιος
και ο λοστρόμος και ο μάγειρας,
και εμείς δεν είχαμε κανέναν να σηκώσει τα πανιά
κι ο βορειοδυτικός άνεμος ξέσκιζε τις σκότες σαν νύχια
και κλυδωνιζόμασταν σαν τρελοί
η κουπαστή σκιζόταν στα πλευρά της
κι όλη την ώρα στη γωνία
κάποιος αλήτης έπαιρνε μια μεθυσμένη τσούλα (τη γυναίκα μου)
και ξεφυσούσε
σαν να μην έτρεχε τίποτα
κι η γάτα συνέχιζε να με κοιτάει
και να σέρνεται στο ντουλάπι
ανάμεσα στα πιάτα που κροτάλιζαν
με λουλούδια κι αμπέλια επάνω τους ζωγραφισμένα
ώσπου δεν άντεχα άλλο
και πήρα το κωλόπραμα
και το φούνταρα
απ' την
άλλη.

στην πουτάνα που πήρε τα ποιήματά μου

κάποιοι λένε πως πρέπει να παίρνουμε αποστάσεις απ' το
ποίημα,
να είμαστε αφαιρετικοί, κι αυτό έχει κάποιο νόημα,
αλλά τζιζους:
πάνε 12 ποιήματά μου και δεν κρατώ αντίτυπα κι εσύ έχεις
και τις ζωγραφιές
μου,
τις καλύτερες· αυτό με πνίγει:
μήπως πας να με διαλύσεις σαν τις άλλες;
γιατί δεν πήρες τα λεφτά μου; αυτό συνήθως κάνουν,
από τα μεθυσμένα παντελόνια που κοιμούνται άρρωστα
στη γωνία.

την επόμενη φορά πάρε τ' αριστερό μου χέρι ή ένα πενηντάρικο
όχι όμως τα ποιήματά μου:
δεν είμαι ο Σαίξπηρ
μα είναι που μερικές φορές
δεν μπορεί να υπάρξουν άλλα, αφαιρετικά ή αλλιώςτικά·
πάντα θα υπάρχουν λεφτά και πουτάνες και μπεκρήδες
μέχρι να πέσει η τελευταία βόμβα,
μα όπως είπε ο Θεός,
σταυρώνοντας τα πόδια του,
βλέπω πού έχω φτιάξει έναν σωρό ποιητές
αλλά όχι τόσο
ποίηση.

παπούτσια

παπούτσια στην ντουλάπα σαν κρίνα,
τα παπούτσια μου μόνα τους αυτή τη στιγμή,
κι άλλα παπούτσια μ' άλλα παπούτσια
σαν σκυλιά που περπατούν λεωφόρους,
και το κάπνισμα να μην αρκεί από μόνο του
και πήρα ένα γράμμα από μια γυναίκα σε νοσοκομείο,
αγάπη, λέει, αγάπη,
κι άλλα ποιήματα,
εγώ όμως δεν γράφω,
δεν με καταλαβαίνω,
μου στέλνει φωτογραφίες του νοσοκομείου
τραβηγμένες από ψηλά,
μα τη θυμάμαι κάποιες άλλες νύχτες,
όχι να πεθαίνει,
παπούτσια με καρφιά σαν στιλέτα
να κάθονται πλάι στα δικά μου,
πώς αυτές οι δυνατές νύχτες
μπορεί να ψεύδονται στους λόφους,
πώς αυτές οι νύχτες γίνονται οριστικά
τα παπούτσια μου στην ντουλάπα
πνιγμένα από παλτά και περίεργα πουκάμισα,
κι εγώ κοιτώ μέσ' απ' την τρύπα τα πορτόφυλλα
και τους τοίχους, και δεν
γράφω.

κάτι πραγματικό, μια καλή γυναίκα

πάντα γράφουν για τους ταύρους, τους ταυρομάχους,
εκείνοι που δεν τους έχουν δει ποτέ,
κι όσο διαλύω τους ιστούς των αρχαίων για να πιάσω
το κρασί μου
το βουητό των βομβαρδιστικών, το κωλοβουητό που διαλύει
τη γαλήνη,
πρέπει να γράψω ένα γράμμα στον παπά μου για κάποια
πόρνη τής 3ης οδού
που συνεχίζει να με παίρνει τηλέφωνο στις 3 το πρωί:
πάνω απ' την παλιά σκάλα, με κώλο γεμάτο σκληθρες,
σκέφτομαι τους αναγνωρισμένους ποιητές και τον παπά,
και κάθομαι στη γραφομηχανή που κάνει σαν πλυντήριο,
και κοίτα κοίτα οι ταύροι πεθαίνουν ακόμα
κι εκείνοι τους θερίζουν τους σπέρνουν
σαν το σιτάρι στους αγρούς,
κι ο ήλιος μαύρος σαν μελάνι, μαύρο μελάνι λέμε,
κι η γυναίκα μου λέει Μορφονιέ, για όνομα του Θεού,
όλη νύχτα με τη γραφομηχανή,
πώς να κοιμηθώ; κι εγώ σέρνομαι στο κρεβάτι και
τη φιλώ στα μαλλιά ζητώντας συγγνώμη συγγνώμη
συγγνώμη
καμιά φορά ερεθίζομαι, δεν ξέρω γιατί
ένας φίλος μου είπε θα έγραφε για τον
Μανολέτε...
ποιος είναι αυτός; κανείς, μικρή, ένας νεκρός
σαν τον Σοπέν ή τον παλιό μας ταχυδρόμο ή ένα σκυλί,

κοιμήσου, κοιμήσου,
και τη φιλώ και της τρίβω το κεφάλι,
καλή γυναίκα,
και σε λίγο κοιμάται κι εγώ περιμένω
το πρωί.

one night stand

ο πιο πρόσφατος κόμματος που κουνιέται πάνω
από το μαξιλάρι μου φωτίζεται
μες στην αχλή του αλκοόλ από τη λάμπα του παραθύρου.

ήμουν το κουτάβι ενός πουριτανού που με μαστίγωνε, όταν
ο άνεμος έσειε τα χορτάρια το βλέμμα μπορούσε να δει
να κινηθεί και
εσύ ήσουν
ένα κορίτσι σε μοναστήρι που παρακολουθούσε τις μοναχές
να τινάζουν
την άμμο τού Λας Κρούσες απ' τα ράσα του Θεού.

είσαι
το χτεσινό
μπουκέτο που έχει δεχτεί τόσο θλιβερά
επιδρομή. φιλώ τα φτωχά
στήθη σου καθώς τα χέρια μου ζητούν τον έρωτα
σ' αυτό το φτηνό διαμέρισμα στο Χόλλυγουντ που μυρίζει
ψωμί και αέριο και δυστυχία.

κινούμαστε στις λεωφόρους της μνήμης
στα ίδια παλιά σκαλιά που έχουν λειανθεί από εκατοντάδες
πόδια, 50 έρωτες, 20 χρόνια.
και μας έχει παραχωρηθεί ένα ελάχιστο καλοκαίρι, και
ύστερα νά
πάλι ο χειμώνας

κι εσύ μετακινείς πάνω στο πάτωμα
ένα μεγάλο παράξενο πράμα
κι ακούγεται το καζανάκι, ένας σκύλος γαβγίζει,
μια πόρτα αμαξιού κλείνει με κρότο...
ήταν αναπόφευκτο να χαθούν, τα πάντα,
καθώς φαίνεται, κι εγώ ανάβω τσιγάρο και
περιμένω την πιο αρχαία κατάρα
απ' όλες.